

[Moltesen.]

Hvis vi ikke vil være med til at stille Magten bagved Retten, men vil overlade det til Stormagterne alene, bliver hele Folkeforbundet til en Stormagtsalliance, som vi kender det fra Historien — den hellige Alliance begyndte ogsaa som en Alliance mellem alle Folk, den endte med at være en Stormagtsalliance. Og saaledes vil det ogsaa gaa, naar vi, de smaa Magter, der er Fredens egentlige Bevogtere, Fredens egentlige Bærere, der aldrig fristes til at ville gaa Krigsvejen, lader Stormagterne alene om det. Derfor føler vi os forpligtede til at være med til at stille Magten bagved Retten og ikke overlade det til de store alene, for saa ved vi, hvordan det gaar. Netop for *Fredens* Skyld, for at hævde de Ideer, der ligger til Grund for det foreliggende Forslag, vil vi ikke gaa med til Afrustning, og saa længe vi kan, vil vi arbejde for, at det danske Folk heller ikke gaar med dertil.

Jeg har kun sagt dette som Svar paa, hvad den ærede foregaaende Ordfører sagde. For øvrigt vil jeg anbefale den høje Rigsdag helt og holdent at slutte sig til det foreliggende Forslag til Rigsdagsbeslutning.

Pürschel: Da mit Partis Ordfører i Sager af denne Beskaffenhed, det ærede Medlem Hr. Holger Andersen, er absolut forhindret i at være til Stede i Dag, skal jeg tillade mig paa mit Partis Vegne at gøre nogle Bemærkninger om det foreliggende Forslag. Jeg vil allerførst begynde med, hvad den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Hans Rasmussen) udtalte, idet han sagde, at det Maal, vi her skrider frem imod, er et Maal, der altid har været Socialdemokratiets: Herom vil jeg gerne have Lov til at sige, at jeg tror, det er urigtigt, hvis noget enkelt Parti her i Salen eller udenfor denne mener at kunne tage Monopol paa at ønske en fredelig Afgørelse af Stridighederne mellem Folkene. Jeg er fuldkommen overbevist om, at Partiet Venstre lige saa lidt som vi vil lade os fraskrive dette, at det ogsaa for os staar som Maalet, at Afgørelse af Stridigheder mellem Folkene helst bør ske ad Rettens Vej.

Det Parti, jeg tilhører, mistænkes jo ofte for kun modvilligt, tvungent af Omstændighedernes Tryk, at medvirke paa dette Omraade. Det er ikke længe siden, den højtærede Udenrigsminister her i Salen gav Udtryk for Tanker omtrent som disse, og derfor finder jeg Anledning til at understrege, at dette er en Misforstaaelse. Vi ønsker oprigtigt, at denne Udvikling maa fortsættes. Vi erkender naturligvis som de nøgterne Men-

nesker, vi nu en Gang er, at ingen er mere interesseret i en frivillig Afgørelse af Stridigheder mellem Folkene end netop de smaa Stater, men vi anser det for bydende nødvendigt, at Landets Politik paa dette som paa alle andre, men ganske særlig paa dette Omraade føres under en nøgtern Vurdering af de Kendsgerninger, der foreligger, og ikke blot i Tillid til og under en Fremhæven af det, der skrives og underskrives.

Den ærede socialdemokratiske Ordfører sagde, at Danmark kunde give det bedste Bidrag til denne Udvikling gennem Nedrustning, gennem det Eksempel, vi giver. Heri er jeg ganske uenig med det ærede Medlem. Jeg tillægger ikke Danmark en saadan Betydning, at dets Eksempel skulde straks mane de andre til at springe op og gøre ligesaa. Jeg overvurderer ikke mit Lands Indflydelse paa den internationale Udvikling.

Det ærede Medlem dvælede ved en Udtalelse, som det ærede Medlem Hr. Christmas Møller for nylig har fremsat i Stockholm, hvori denne har udtalt sig om Nedrustningen, og den ærede socialdemokratiske Ordfører fandt deri noget nyt. Jeg finder deri intet nyt, intet nyt. Det er sagt fra vor Side mange Gange, hvad det ærede Medlem sagde i Stockholm, netop dette, at vi særdeles gerne vil være med til en Nedrustning, men vi ønsker at gøre det paa Linie med de andre; vi ønsker gerne at være med blandt de forreste, men vi ønsker ikke isoleret at gaa frem foran det hele. Det er Tanker, der Gang paa Gang er udtrykt fra konservativ Side, og naar de kan overraske, er det kun et Vidnesbyrd om, i hvilken Grad en partimæssig indfanget Fornuft er ude af Stand til at opfatte, hvad der siges fra anden Side.

Vi underkender naturligvis ikke Værdien af den Fredens Gerning, der, efter hvad man siger, paatænkes af den højtærede Forsvarsminister, som vil have, at Soldaterne ikke maa gaa med Sabel, undtagen naar de er til Øvelse. Jo, saa maa de ogsaa gaa med Sabel, naar de skal fotograferes, efter hvad der staar i Bladene. Jeg vil tillade mig indtrængende at henstille, at der sker den Begrænsning i dette, at det ikke gælder, naar de stilles overfor en Kanonfotograf; thi det vil da være en Militarisme af en meget betænkelig Art, hvis man virkelig tillod dem at bære Vaaben i den Situation.

Inden jeg dernæst gaar over til at tale om det foreliggende Forslags Realitet, vil jeg gerne gøre den Bemærkning, at jeg synes ikke, at det højtærede Udenrigsministerium, som jeg i øvrigt beundrer saa højt, ved alle Lejligheder i Oversættelsen har truffet,